

da det, han udtalte, i det Hele taget ikke har Meget at sige, skal jeg kun berøre det meget lidt. Det er overseet, at de ærede Medlemmer af Rigsdagen, ved at vedtage Forslaget, saaledes som jeg her har fremsat det, kun gjøre en Pligt, og at Ministeriet Intet kan have imod, at denne Pligt opfyldes. Man har søgt alene at henvide til Grundloven af 5te Juni, men der gjælder flere Grundlove her i Landet, altsaa ogsaa Grundloven af 18de November, og den forudsætter netop i sin § 19 en Tvist om det Anliggende, hvorom vi her tvistes, nemlig om, hvad der er Fælles og hvad der er Særligt. Vi ere altsaa fuldt berettigede til at omhandle dette Anliggende. Det ærede Medlem bagved mig (Klein) har megen Uret, naar han har meent, at det var en ny Grund, jeg havde brugt, idet jeg havde henviist til den Beslutning, som af Hensyn til Fællesforfatningen skulde fyldestgjøre Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, thi jeg er to, om ikke tre, Gange optraadt her i Anledning af § 6, deels med Forslag, deels med Udtalelser, støttede paa, at man i Rigsraadet har rettet paa en Gjenstand, som man efter min Mening ikke kunde rette paa uden Samtykke herfra, nemlig Talforholdet. Jeg har altid meent, at det Talforhold, der fra Begyndelsen af stod i Rigsgrundloven, og som bragte os til at gaae ind paa Fællesstabet, ikke kunde roffes, uden at man vendte tilbage hertil, og jeg har stillet Ændringsforslag, som gik ud paa at bevilge Forandringen fra Tallet 60 til 79. Dersom der i Fællesgrundloven af 1855 havde staaet, at Tilskuddet skulde fordeles efter Forholdstallet, kunde Forandringen være skeet uden vor Indblanding, men da der stod en bestemt Talførelse, kunde den ikke forandres uden denne. Naar det ærede Medlem siger, at Forandringen skete ifølge en Paragraph i selve Grundloven, saa siger jeg, at denne Forandring dog ikke var grundlovmæssig berettiget, thi Landsdelene vare gaaede ind i Fællesstabet, for at Monarchiet skulde holde sammen, og man kunde derfor ikke ved en Grundlovsforandring gaae ind paa en Bestemmelse, hvorved Monarchiet forandrede, thi det var at tilintetgjøre Monarchiet. Det samme ærede Medlem (Klein) endte med at sige, at sund Men-

nesseforstand ikke let kunde sætte sig ind i, at, hvad der paa engang havde ophørt at være Fællesstaf, dog skulde vedblive at være det, men det var i aabenbar Modsetning til det, hvormed han begyndte. Han begyndte med at tale om de doctrinaire Paastaande, der nu kom frem, men det er første Gang, jeg har hørt, at det Doctrinaire faldt sammen med sund Mennekeforstand. Jeg skal altid gjøre mig Umage for at være doctrinair i den Retning og at forsvare Alt det, som det ærede Medlem erkjender for at svare til den sunde Mennekeforstand. Jeg har for mig Ministeren, som har udtalt, at den Tilstand, hvori vi nu ere, med to Repræsentationer, ikke svarer til den sunde Mennekeforstand. Bagved ligger imidlertid ogsaa det, som den høitærede Finantsminister kaldte Lucubration, paa Dansk Ordgiveri, og det er Ordgiveri, naar det siges, at man ikke skal hindre, at vi snart komme til en Overeenskomst. Det er tværtimod min Overthyndning, at man ved at betræde den foreslaaede Vej kommer ind i en fuldstændig lovlig Stilling, som vil hæve den nuværende uforstandige. Naar Ministeren og det ærede Medlem her bagved (Klein) siger, at det vil intet Ministerium kunne gjøre, saa svarer jeg, at dette Ministerium vil kunne det. Det kan gjerne være muligt, at det derved kommer i en Modsigelse med sig selv, men det ærede Ministerium maa ikke tage mig det ilde op, naar jeg siger, at det ikke vilde leve nu, naar det ikke flere Gange havde været i Modsigelse med sig selv, ja, jeg vil gaae videre og sige, at ethvert Ministerium, der skal lede et Land under saa vanskelige Forhold som vore, maa komme i Modsigelse med sig selv. Jeg vil spørge, om den nuværende Tilstand staaer i Overeensstemmelse med den Udtalelse, at Fællesmyndigheden ophørte, naar Treten var kommen, hvilken var den første, Ministeriet fremkom med. Den er man gaaet bort fra paa en saa forferdelig Maade, at Ingen kan sige, naar denne Tilstand hører op. Altsaa siger jeg, at det ærede Ministerium, uden at komme i en større Modsetning til sig selv end den, hvori det tidligere har været i et saa vigtigt Anliggende, kan gaae den Vej, vi her foreslaae. Naar man siger, at heller ikke noget andet